

РЕШЕНИЕ

№ 7990

гр. С, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П Н. А.А
като разглежда докладваното от С И Гражданско дело № 20221110112218 по описа за 2022 година

Предявен е иск от А. П. А., ЕГН *****, от град С, ж.к.“С Р“, бл....., чрез адв. Д. Р., със съдебен адрес-град С, бул.“В” №... , за осъждане на ответника Е. Ж. С., ЕГН *****, с адрес гр.С, ул.“Е В“ № ..., да заплати на ищеца сумата от 5 000.00 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, пряка последица от обидите и клеветите, както и от причинените леки телесни повреди - удари по лицето, по тялото в областта на гърдите и на долните крайници, нанесени от ответницата на 29.03.2019 г., ведно със законната лихва от датата на увреждането – 29.03.2019 г., до окончателното плащане на дължимото.

Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че на 29.03.2019 г., ищецът, който е служител в 5 РУ - СДВР, е бил назначен на Пост №....., на входа на районното управление, като отговарящ за пропусквателния режим на лицата в сградата на 05 РУ за времето от 07:00 ч. до 19:00 ч. В този ден около 8.45 ч. Там се е явила ответницата, която е била призована от полицейски инспектор от РУ за снемане на писмени сведения. Обяснява се, че ответницата е придружена от служител на РУ до полицейския инспектор, който я е призовал, след което след известно време е напуснала РУ, като ищецът е бил предупреден, че след малко тя ще се върне.

Според ищеца, при завръщането на ответницата, той я е помолил учтиво да изчака докато уведоми полицейския служител, който да дойде да я вземе, като изрично ѝ е обяснил, че съгласно правилата на пропусквателния режим в сгради на МВР, тя не може да е непридружена. Поддържа се, че без видима причина и непредизвикана по никакъв начин от поведението на ищеца, ответницата започнала да крещи и да го обижда с думите: „селянин“, „боклук мръсен“, „ти не си никакъв полицаи и не знаеш какво трябва да правиш тука“, „ти си един боклук и нещастник“, „селянин, дай си имената!“, „Ти вече няма да работиш тука. Ще пусна жалба в прокуратурата“. „Ти не си никой и не можеш да ми кажеш какво да правя“ и други.

Сочи се, че едновременно със словесната агресия, ответницата е започнала да бута и рита ищеца, за да влезне в сградата на районното, при което той е получил ритници в долната част на краката си, както и удари по тялото в областта на гърдите, лицето и ръцете.

Отделно от това, ответницата го е хванала за яката и се е опитала да скъса якето на униформата му, като е успяла да разкопчае ципа му. В резултат на това, ответницата е одрала ищеца под брадата, като е оставила кървави дири по брадата му.

В исковата молба се твърди, че през цялото време на службата си ищецът е изпълнявал съвестно и стриктно служебните си задължения, като се отнасял с нужното уважение към всички граждани, посещаващи сградата на районното управление, независимо от качеството им, в което са се намирали там. С оглед на това се обосновава становище, че обидите и клевети, както и понесените физически удари при процесния инцидент, при това в присъствието на колеги, ръководители и граждани са му причинили болки и страдания. Ищецът твърди, че се е почувствал унижен, ядосан и угнетен. В резултат на това, той е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, унижения, уронване на доброто му име и престижа, честта и достойнството му пред обществото в лицето на граждани, колегите от Пето РУ - СДВР. Така А. в продължение на дълъг период от време изпитвал неудобство от колеги и началници, от гражданите, които идват в районното. Според ищеца, преживяното се е отразило неблагоприятно и на семейството му, защото макар той да е успял да реагира адекватно и без да наруши правилата в служебната си дейност, се е наложило да дава обяснения, в извършена задълбочена проверка по случая, както и в последствие пред разследващите органи, образували досъдебно производство. Сочи се, че част от колегите на ищеца са се шегували за негова сметка и той се е притеснявал, че това е възможно да се отрази върху доброто му име и служебен авторитет.

Отбелязва се, че в продължение на две години ищецът се е чувствал напрегнат и изнервен, а в служебните си отношения е станал мнителен. Отделно от това е започнал да проявява раздражителност към семейството си. Според ищеца, инцидентът се е отразил и на физическото му състояние, като често е изпитвал главоболие, високо кръвно и повишен пулс.

Аргументира се становище, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от А. неимуществени вреди е 5 000.00 лв., които се иска съдът да му присъди, ведно със законната лихва от датата на деликта.

В срока за отговора, ответникът по делото, чрез назначения му от съда особен представител, е депозирал такъв, в който изразява становище по допустимостта и основателността на предявения иск.

С отговора на исковата молба се оспорват твърденията на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от описаното в исковата молба поведение, посочено като осъществено на 29.03.2019 г., тъй като според него липсват доказателства, че именно ответницата е присъствала в сградата на 5-то РУ на СДВР на сочената дата, като за сочените обстоятелства ищеца не са ангажирани доказателства с предявяването на исковата молба в съда. Ответникът оспорва и твърденията в исковата молба, че ответницата е изрекла цитираните думи и изрази към ищеца, а в евентуалност, че те не са адресирани към ищеца. Аргументира се становище, че ответницата е изразявала личното си мнение, което не следва да се интерпретира като деликт. Обръща се внимание, че посоченото като деликт изявление, че ответницата „ще пусне жалба в прокуратурата“ също не представлява деликт, а евентуалното и позоваване на правото и по чл. 45 от Конституцията на Република България. Отделно от това се оспорват и твърденията, че ищецът е получил от ответницата ритници в областта на краката, гърдите, лицето и ръцете, доколкото не са представени доказателства/медицински документи/, които да констатира сочените увреждания.

С отговора на исковата молба се оспорват претендираните неимуществени вреди от ищеца досежно техния вид и размер, като претендирания такъв от 5000.00 лв. се определя като прекомерен.

По така изложените съображения, от съда се иска да отхвърли предявения иск.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и се представлява от упълномощен представител, който поддържа иска. Ответницата се представлява от назначения ѝ от съда особен представител, който оспорва иска.

По делото са ангажирани писмени и гласни доказателства.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.45 във връзка с чл.52 от ЗЗД, като се иска присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

Елементите на фактическия състав на неправомерното увреждане по чл.45 от ЗЗД са следните: противоправно поведение, причинени вреди, обективна връзка между тях и вина на делинквентата. Всички те трябва да са налице кумулативно, за да може да се ангажира отговорността на причинилия неправомерното увреждане.

Противоправно поведение по смисъла чл.45 ЗЗД е всяко действие или бездействие /непредприемане на правно изискуемо действие/, обусловено от волята на извършителя, което нарушава установената в цитираната разпоредба обща забрана да не се вреди другиму и накърнява правно защитено имуществено или неимуществено благо на друго лице. Налице е неправомерно действие, ако такова е предприето въпреки нормативна забрана за извършването му или въпреки това, че не са налице необходимите за извършването му предпоставки, съответно - бездействието ще бъде противоправно, когато не се предприема действие, което следва да бъде извършено по силата на правна норма или въпреки направеното от съответната страна искане за това, макар и да са налице предвидените в закона предпоставки за извършване на действието.

В случая от приобщената влязла в сила на 02.06.2022 г. присъда от 17.05.2022 г. по НОХД № 4211/2021 г. по описа на СРС, 12 състав, ведно с мотивите към нея, е видно, че ответницата е призната за виновен в това, че на 29.03.2019 г. в гр.С, ул.“М Д“ № 4, в сградата на 05РУ-СДВР, е извършила непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото – предизвикала скандал, отправила обидни реплики и влязла във физическо съприкосновение с А. П. А. – полицейски служител при 05 РУ-СДВР, поради което ѝ е наложена глоба в размер на 500.00 лв. Ответницата е оправдана за това, че е отправила цинични реплики и е нанесла удари с ръце и крака по А. А..

В конкретния случай, доколкото се претендират неимуществени вреди от деяние, наказателното преследване, за което е приключило с влязла в сила присъда, приложение намира чл.300 от ГПК, който задължава гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, с възприетото от наказателния съд в присъдата относно това извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Присъдата, респ. решението по чл. 78а НК има задължителен характер относно извършването на деянието с оглед на всички негови признаци, в това число и относно размера на причинените вреди, доколкото обаче същите са въздигнати като елемент от престъпния състав (в този смисъл решение № 25 от 17.03.2010 г., постановено по т.д.№ 211/2009 г. по описа на ВКС II т.о.). Осъдителна или оправдателна, обвързващата сила на присъдата винаги предполага тъждество между деянието, предмет на същата и деянието, което е предмет на доказване в иския процес пред гражданския съд, като присъдата е задължителна за гражданския съд само относно конкретното деяние, обективизирано в обвинителния акт по повдигнатото срещу извършителя обвинение, но не и относно друго, различно от това, деяние (в този смисъл решение №....35 от 13.10.2014 г., постановено по т.д.№ 3945/2013 г. по описа на ВКС, I т.о.).

С оглед на това следва да се приеме, че по делото безспорно се установи противоправното поведение на ответницата на 29.03.2019 г. в сградата на 05 РУ-СДВР, при

което е отправила обидни реплики и е влязла във физическо съприкосновение с ищеца А. П. А..

Действително, от присъдата не става ясно за кои конкретно реплики е осъдена и за кои оправдана ответницата, както и в какво се е изразявало физическото съприкосновение между нея и ищеца /доколкото от една страна е осъдена за такова поведение, а от друга страна е оправдана за нанесени удари с ръце и крака по А./, но доколкото А. не претендира действията на С. да са довели до трайно или временно увреждане на здравето му, а единствено до психическо и емоционално неразположение, съдът намира, че не следва да изследва подробно в гражданския процес този елемент на деликтната отговорност.

В същото време, доколкото са налице всички елементи, които са предмет на доказване в производството по реализиране на деликтната отговорност, съдът следва единствено да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди, съобразно заложения в закона /чл.52 от ЗЗД/ критерий справедливост. Според възприетото в Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС този критерий не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, Такива могат да бъдат характерът на причинената вреда, обстоятелствата и начинът на извършване на противоправното поведение, което я е предизвикало и др.

По делото се събраха доказателства както за обстоятелствата и начинът на извършване на противоправното деяние от ответницата, така и за конкретно претърпените от ищеца болки и страдания. В случая следва да се отбележи, че предприетите от ответницата действия и изречени от нея обидни думи и изрази са насочени срещу А. в качеството му на полицейски служител и то на мястото, на което той изпълнява служебните си задължения. Това предполага възприемането им от колеги на ищеца и от случайни посетители на районното управление и изпадането му в злепоставяща ситуация с оглед функциите, които е призван да изпълнява и уважението и подчинението, което му се дължи от всички граждани. Доказателства в тази насока се съдържат в показанията на разпитания свидетел В Ц Х, който е пряк началник на ищеца. Същият разказва на съда за отношението на колегите на ищеца към него след процесния случай, при което е чул шеги по адрес на Агнелов. Самият инцидент монгократно е обсъждан на оперативки в звеното, ръководено от Х, което може да се приеме, че допълнително е подсилило интереса и коментарите на колегите към ищеца.

Последният пък е бил притеснен от този отзвук, който е предизвикал процесния случай, още повече, че е бил образцов служител, видно от изпратената кадрова справка от СДВР. Това според св.Х е станало причина двамата с ищеца да проведат разговор относно това дали има възможност А. да бъде преместен на друга длъжност. Тези притеснения може да се приеме, че не са били безпочвени, доколкото св.Х твърди, че е имало период, в който колегите на ищеца са гледали на него с известно недоверие. Това се е отразило на работата на А. по начин, че той да не иска да излиза да работи навън, а предимно по постове.

Така на А. са причинени неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх от поемане на служебни задължения, неудобство, накърняване на доброто му име сред колегите, на достойнството и честта му, като те всички са във връзка с процесното деяние. Неимуществените вреди са неизмерими с пари и затова следващото се за тях обезщетение, се определя на принципа на справедливостта. Съобразно изложеното по-горе, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението, което се дължи от ответника на ищеца е 5000.00 лв. Този размер съответства както на претърпените и установени в хода на настоящето производство неимуществени вреди, така и на актуалната икономическа обстановка в страната към момента на извършване на деянието, без да доведе до неоснователно обогатяване на ищеца.

Върху така определено обезщетение се дължи и лихва от датата на извършване на деликта - 29.03.2019 г., каквато претенция е отправена с исковата молба.

Предвид изхода на спора единствено ищецът има право на разноси, каквото искане е направил и пълномощникът му е представил списък по чл.80 от ГПК. В тежест на ответника следва да бъдат възложени разноските за държавна такса от 200.00 лв., за адвокатски хонорар от 600.00 лв. и за особен представител на ответника от 580.00 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Е. Ж. С., ЕГН *****, с адрес гр.С, ул.“Е В“ № ..., да заплати на А. П. А., ЕГН *****, от град С, ж.к.“С Р“, бл...., сумата от 5 000.00 лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, пряка последица от изречени от Е. С. обидни думи и изрази и употребено физическо насилие спрямо А. А. на 29.03.2019 г. в гр.С, в сградата на 05 РУ-СДВР на ул.«М Д» № 4, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 29.03.2019 г., до окончателното плащане на дължимото.

ОСЪЖДА Е. Ж. С., ЕГН *****, с адрес гр.С, ул.“Е В“ № ..., да заплати на А. П. А., ЕГН *****, от град С, ж.к.“С Р“, бл...., сумата от 1380.00 лв., представляваща направени от последния разноси по делото, съобразно изхода му.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____